

Владимир Колев
Бедната Дейзи

Скандалът бе направо яростен. За пръв път стигнаха и до размяна на удари. Естер, с типично женско коварство му изсъска: „Наведи се да ти кажа нещо“, мосю Бремон, без да съобрази се наведе и получи доста силен шамар. От носа му потече кръв, той инстинктивно опита да я избърше, но когато видя червенината върху дланта, не успя да удържи ръката си. Ударът му беше здрав, мъжки и главата на Естер се разлюля. И не само това – инвалидната количка, в която тя стоеше се завъртя в някакъв странен танц и се блъсна в леглото.

Мосю Бремон считаше себе си за сдържан човек, който контролира нервите си, но този път... Изхвърча от стаята, излезе от къщата, а когато пъськът заскриптя под обувките му спря и чу гласа си – свой и чужд едновременно: „Господи, няма ли да прибереш най-последна тази змия при себе си? Още сега, още тази вечер...“

Седна на пейката, извади с треперещи пръсти цигара. Димът ѝ го поуспокои. Мосю Бремон считаше себе си за добър католик и след като допуши цигарата, отново помоли: „Господи, не обръщай внимание на предишната ми молба! Искрена е, но аз съм търпелива душа и ще издържа с тази кобра колкото трябва. Виж, ако ти решиш, че все пак ѝ е време...“

Изглежда, добрият Бог бе оценил търпението му и веднага бе действал процедурата. А може би, бе преценил, че вече ѝ е време, защото...

След като изпуши цигарата, мосю Бремон се качи в стаята на Дейзи. Тя умееше да умилява страдащото му сърце. А тази вечер бе особено нежна. Поуспокоен, той се унесе. Преспа, но колко, не знаеше. По едно време почувства галеща ръка върху косите си. Но гласът ѝ звучеше не чак толкова спокойно:

- Пиер, събуди се. Тя е мъртва. Пиер...
- Кой е мъртъв, Дейзи? Колко е часът?
- Мадам Форестие. Десет и нещо.

Преди дванадесет години, когато Естер се омъжи за Пиер, тя отказа да приеме фамилията му. И си остана Форестие. Тогава това го жегна, но после се случваха какви ли не истории и тази обида си остана песьчинка.

... Естер Форестие се бе изкривила в количката, вперила неподвижен поглед в тавана. По една от страните ѝ имаше петънце от кръв.

– От какво ли е пукнала дъртата кобра? – чу гласа си мосю Бремон. Каза го на себе си, но Дейзи се почувства задължена да му отговори:

- Може би от инфаркт. Или пък, как беше това, другото? – Инсулт.

– Честно казано, Дейзи трудно можеше да бъде причислена към племето на минимално интелигентните, но затова пък имаше великолепен естествен чар. Дойде преди пет години, такава една...

... Женствена. С хубав бюст. Някак предизвикателно отпусната. От дърво да си, като видиш тези спокойни, кротки зелени очи в съчетание с тези големи гърди... С една дума, доста скоро нещата дойдоха на мястото си и мосю Бремон често намираше утеха в стаята ѝ.

Бракът с Естер беше брак по сметка. Тя беше богата, мосю Бремон – мъж с благородно поведение и празни джобове. Привидно, този брак беше нещо напълно нормално. Но просто не се получи. Естер се оказа ция и често поставяше мосю Бремон в деликатно положение пред приятелите му от голфклуба. Когато не получеше необходимите пари, той оставаше в къщи с благородния мотив, че трябва да се грижи за съпругата си. Зад гърба му, приятелите вдигаха учудено рамене: „То бива, бива, ама да се натягаш чак толкова на тая, сакатата...“

Когато се появи Дейзи, животът стана поносим.

... Извикаха абат Дюбоа. Вече бе негов ред да уреди представянето на Естер пред взора на милостивия Бог. Абатът пристигна след около четвърт час, завъртя се край мъртвата, изхъмка нещо под нос и попита къде е телефонът. Обади се на дежурния следовател. Такъв бил редът. Щом е такъв редът...

... Дейзи беше ангел. Истински ангел. Понасяше безкрайните капризи на Естер и нищо не бе в състояние да я изведе от това състояние на състрадателност към болната жена. Отначало змията Форестие просто издевателстваше над нея, но постепенно, с течение на годините се укроти и събираше отрова само за мъжа си. С всеки изминал ден се отнасяше все по-добре към Дейзи и все по-зле към Пиер. Двете прекарваха часове в безкрайни, сладки и глупави, женски приказки. Но ако се появеше Пиер, Естер млъкваше и гледаше да го отпрати по-бързо от стаята. Не, че на него му се стоеше при нея, но можеше поне от благоприличие да... Къде ти...

Тази вечер тя го извика и накара Дейзи да излезе от стаята. Когато вратата се захлопна, мадам подхвърли една снимка на пода. Мосю Бремон се наведе и я вдигна. Неприятно. На снимката бяха той и Дейзи. Прегърнати. Той, напираш, като истински мачо; тя – малко пообъркана. Момент от интересен етюд: Дейзи уж се съпротивлява. Правеха си понякога такива играчки...

– Ако позволиш да ти обясня...

– Не ми трябват обяснения. Всичко се вижда!

Последва скандалът с шамарите. И сполучливата, навременна наме-са на добрият Бог. На него всичко му е позволено. Бог не може да бъде убиец. Той просто разполага с живота на хората. Благодаря Ти, Господи!

Бедната Дейзи... Колко се напати с тази дърта, опърничава и прок-лета кобра. Но животът отгук-нататък става нещо коренно различно. След като приеме наследството, мосю Бремон ще запази край себе си Дейзи. И няма да се налага да крие нежността си под сурдинка. Разбира се, за такова нещо като брак не може да се говори, но и без брак живо-тът им ще стане по-хубав.

... Освен следователят, дойде и фотограф. После следователят се обади по телефона и извика още някакви специалисти. И помоли, кой знае защо, мосю Бремон да бъде така добър и да не напуска дома си.

Мосю Бремон прие молбата му с разбиране. Щом така трябва... Из-лезе пред къщата, седна на пейката и запали цигара. Небето бе напръс-кано с големи и малки звезди. Такава звездна бе и вечерта, когато за пръв път влезе в стаята на Дейзи. Бедната Дейзи... Тя съумяваше да за-пази спокойствие и достойнство и при най-бурните скандали на Естер, но в онази вечер лежеше на леглото и плачеше безутешно. Мосю Пиер започна да я гали: „Бедно мое дете...“ И откри правотата на думите на Айнщайн: „Ако поставиш за минута ръката си на горещ котлон, минута-та ще ти се стори час. Ако останеш за час в стаята на млада и хубава да-ма, часът ще ти се стори минута. Това е относителността.“ При бедната Дейзи часовете течаха като минути. След като закопаят змията, времето ще започне да тече още по-добре!

Прекъснаха мечтанието му с молба да отиде при следователя – мла-док с корави, сини очи. Младокът го покани на стола срещу себе си и изломоти традиционните думи, че мосю Бремон има право да мълчи, за-щото думите му могат да бъдат използвани като...

– Моля ви се, приятелю – добродушно го прекъсна Пиер. – Питайте и ще ви бъде отговаряно пълно и изчерпателно. – Синеокият не се впе-чатли от джентълменското поведение на мосю Бремон.

– Как протичаше бракът Ви с мадам Форестие?

– Как може да протича брак с жена, десет години по-възрастна от съпруга си и при това злопамятна и заядлива? – отговори на въпроса с въпрос мосю Пиер.

– Имахте ли чести конфликти?

– Непрекъснато. И нямаше как да бъде по друг начин. Мадам бе от-ровена от комплекси и злоба.

– Кога се карахте за последно?

– Тази вечер, към осем.

– Но сте я удушили към девет. Защо го направихте час по-късно?

Мосю Бремон усети огромна ледена буца в корема си. Без да разбира как и защо, почувства, че нещо се обърква. И то жестоко. А само преди минути си мечтаеше, как бедната Дейзи най-после ще се почувства човек и ще стане щастливата Дейзи. С пресъхнали уста, той изхрипя въпроса си към следователя:

– Как така съм я удушил? Тя не е ли умряла от инфаркт? Или инсулт – вие знаете по-добре...

– Инфаркт или инсулт? Вие за какви ни вземате? Задушена е с възглавница. Едната ѝ буца е насинена. По лицето ѝ има кръв. Както и по дясната Ви ръка. Искате ли да се басираме, че това е все Ваша кръв? Да бяхте се поизмили, да бяхте позабърсали следите от престъплението. Не гледате ли криминални филми? – по-скоро съчувствено го погледна младокът. А освен това...

... Бедната Дейзи стоеше на пейката пред къщата и съзерцаваше звездите. Също като дъртия пръч, мосю Бремон преди малко. Съзерцаваше и се усмихваше, но така, както никога не бе се усмихвала пред ония, превъртелите старци. Доволна бе. Издържа на бясната злоба на Естер. Постепенно, съумя да ѝ влезе под кожата. Подкара нещата накъдето трябва, а преди седмица вече имаше копие от последното завещание, според което се явяваше единствен и неоспорим наследник на парите и имотите на старичката.

Не бе проблем да съблзани дъртия пръч. Но пък бе трудно да му издържа толкова години. Номерът със снимката бе нагласен. Често заставаха – облечени или голи – пред апарата. После разглеждаха фотографите и се смееха. Не от благоприличие, изпрати на старата снимка, в която все пак беше облечена. После отиде при нея на изповед, плака безутешно, прегръщайки я. И с ангелския си глас успя да я убеди, че въпреки домогванията на мосю, е съумяла да запази непорочността си. Защото мечтае за истинска любов с един селски момък, с когото са си обещали...

Тази вечер, след като успя стария, се справи и с бабата. Тя малко риташе и се дърпаше, но кой дава живота си ей така? После напъха няколко косяма от мосю в ръцете на старата. Освен това, остави... С една дума, направи каквото трябваше.

... В едно, мечтите на мосю Бремон съвпаднаха с желанията ѝ. От тази вечер, като в приказка, бедната Дейзи трябваше да се превърне в

щастливата Дейзи... Е, не чак до там, че да тръгне да се омъжва за селски ерген, но...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: През сумрачна вечер пътувах в полуосветен, студен трамвай. На седалката срещу мен, загъната в яката на палтото си, дремеше млада жена. На един завой колелата изскърцаха, тя отвори очи и погледите ни се срещнаха. Особени, зелени очи...

А разказът е фантасмагория. Фантазия. Приумица...

И още нещо. Гърдите на зеленооката бяха наистина впечатляващи...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11890>]